

trukken Lænestol og saa' sig om. Dersom ikke Besøget hos Baronessen og de Fantasibilleder, dette havde fremkaldt hos ham, var gaaet forud, vilde Værelsets Pragt have gjort et endnu stærkere Indtryk paa ham, end Tilfældet var. Og dog blev han imponeret. Han havde altid haft et aabent Blik for Tings reelle Værdi. Og han forenede nu hermed en begyndende Smagsforfinelse, den Tilbøjelighed for det udsøgte, som Modgangen og Hjernearbejdet og den fornyede Berøring med Ølkældernes Smuds paa det sidste havde udviklet hos ham. Hans Blik drog langsomt Stuen rundt . . . Svære, bordeauxfarvede Silkegardiner for Vinduerne . . . Et tommetykt persisk Tæppe over Gulvet . . . Et ottekantet, perlemodersindlagt Bord midt i Stuen . . . Overalt kostbart indbundne Bøger og svære Billedværker . . . Over Reolerne Malerier . . . Under Loftet en gammel Kirkelysekrone med Inskriptioner . . . Henne i det ene Hjørne et Skab, bag hvis Glasdør der saaes en Opstilling af antike Guld- og Sølvbægre. Oven over dette et fodhøjt, juvelbesat Sølvskrin . . .

Der var noget, der betog ham i denne ublu-færdige Forkyndelse af Pengenes Magt. Han følte en ejendommelig Kriblen i sine Nerver ved at tænke paa denne Almagt, der tvang alle Jordens Skatte, ja selv fjerne Folkeslags Gudebilleder og Kirkernes hellige Kar til at tjene som Pynt i en Jødes Hus. Og tankefuldt smilende sagde han til sig selv, at